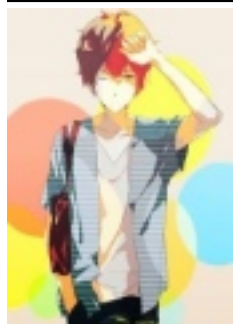

Định Mệnh Trái Chiều

Contents

Định Mệnh Trái Chiều	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6 - End	20

Định Mệnh Trái Chiều

Giới thiệu

Nghe tiếng xe nổ phành. . . phành. . . ngoài cổng, bà vú già nhanh chân chạy ra. . . Khẽ gật đầu, N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-trai-chieu>

1. Chương 1

Nghe tiếng xe nổ phành...phành... ngoài cổng, bà vú già nhanh chân chạy ra...Khẽ gật đầu, Nó rô ga chạy thẳng vào giữa sân. Vứt chìa khóa xuống bàn, với tay lấy chai rượu mạnh làm một cốc rồi ngồi gục đầu như người vừa trở về sau cuộc chia tay với bồ...

Buồn cười, cái thằng con trai như nó đã bao giờ biết yêu ai đâu mà bồ với bịch kia chứ ?

Hai mươi tám tuổi đầu, nó là thằng đàn ông thành đạt trong công việc, sành sỏi trong cuộc sống. Ngôi biệt thự sang trọng 3000m2 giữa cái đất Sài Gòn quả là điều không tưởng của cả nhiều người, và cả nó cũng vậy ! Nếu không phải do ba mẹ nó là những tay trùm kinh doanh và lão luyện trong việc biến tiền trong túi người ta chảy vào túi mình một cách hợp pháp trong suốt gần ấy năm thì có lẽ giờ này nó vẫn còn chui rúc trong căn nhà tập thể ọp ẹp nào đó. Mà cũng phải thôi ! Tiền nó kiếm hàng tháng tính bằng 8 con số nhưng nó chi tiêu e rằng chưa chắc đủ thì làm gì tậu nổi cơ ngơi này...

Nghe thì có vẻ hoành tráng lắm, thềm thuồng lắm. Nhưng nếu là nó thì người ta mới cảm nhận được cái không khí nơi đây thế nào !! Chừng ấy tuổi đời là chừng ấy năm nó sống với bà vú già, sống như một thằng không cha mẹ bởi họ còn mãi mê kiếm tiền ngoài kia và trên một đất nước nào đó. Họ đi mãi đi mãi, đi đến mức nó chẳng còn quan tâm họ đang ở nơi nào...

Kết quả cho những chuyến đi ấy là cách đây hơn nửa năm, ba nó dẫn về một thằng con trai 23 tuổi, bảo là em nó !!!!! Buồn cười một điều là mẹ nó chẳng hề trách móc giận hờn, ngược lại bà còn rất yêu thương thằng nhóc. Hồi ra mới biết, sau khi dan díu với mẹ thằng nhóc, ba nó đã ruồng rúc hết tiền bạc mang về nhập vào cái gọi là vốn điều lệ của công ty mẹ nó hết rồi, làm gì mà bà buồn chứ ! Tội ẹ thằng nhóc, phần uất và lâm bệnh rồi qua đời...

Bao nhiêu năm qua nó cho rằng nó là đứa trẻ, àh mà không, nó là thằng đàn ông bất hạnh nhưng hóa ra thằng nhóc này còn bất hạnh hơn nó nhiều. Bất hạnh vì chính cái người đàn ông thằng nhóc gọi là cha và người phụ nữ nó gọi là dì đã gián tiếp gây ra cái chết ẹ nó...

Suy nghĩ chán, nó nằm vật ra salon, đánh một giấc dài tới sáng, mai là ngày nghỉ, việc gì mà lo...

Ping...pong...

Chuông cửa...

Uể oải ngồi dậy, lệch cái thân xác cao 1m78 nặng 70kg của nó ra cổng vì nó biết vú già đã đi chợ từ lâu. Hơn 8h sáng rồi còn gì !

- Xin lỗi anh hai, em đi chơi thể thao sớm mà quên mang chìa khóa...
- Vào nhà đi, mày cứ như đàn bà, nói nhiều quá !
- Anh hai này, hôm nay nghỉ phải không ?
- Dạ, gì đây bác ? Không để con yên àh ?
- Thôi anh đừng ngủ nữa, dậy đi, anh em mình đi cafe' sáng !
- Đẹp ! Để yên tao ngủ, mày mà lải nhải tao đập ra đường àh !
- Anh mà không đi là hôm nay đói ráng chịu áh ! Vú về quê vài hôm rồi. Dậy đi, anh em mình ra ngoài ăn cơm bụi !
- Tao quen một mình rồi, lo gì mấy chuyện đó. Mà vú về khi nào, sao không ai nói với tao ?
- Anh đi từ sáng sớm tới khuya, ai gặp được anh mà nói ! Thôi dậy đi, em đi tắm rồi chờ anh đó !

Uể oải kéo cổ áo cao hơn, nó vẫn nằm sóng xoài trên ghế, trời mùa đông chỉ muốn ngủ cho xong. Thằng em ác ôn này phiền thật !

Không hiểu là vì mặc cảm có lỗi thay cho ông bà già hay vì thằng em có quá nhiều điểm giống nó mà nó thương thằng em chi lạ ! Thằng nhóc nhỏ hơn nó 5 tuổi nhưng xem ra sâu sắc hơn nó và đặc biệt 1 điều là không hư đốn như nó !

Ring , ring....

Tin nhắn của Lan, con bé cùng công ty “ Anh dậy chưa ? Mèo lười, cafe với em nhé?”

Phiền phức ! Quái quỷ gì thế này ? Sao cái con bé này lại thích làm phiền nó thế nhỉ ? Cái kiểu con gái lẳng lơ chưa nói đã cười này nó chúa ghét !

Điện thoại reo....

‘ gì nữa đây ? “

“ sao anh không trả lời tin nhắn em ?”

“ Tôi là tổng đài của cô àh? “

“ Anh cứ gắt gỏng thế thì bao giờ mới tìm được người yêu ?”

“ Việc của cô àh ? Phiền ! “

Tút.....

Thiên Huy, thằng em trời đánh của nó nhe răng cười nhăn nhở :

- Anh nói chuyện với con gái mà chắt chém kiểu này thì ể lẩn ể lốc cho coi !

- Việc gì đến chú ? Biến mau cho anh còn đi tắm ! Anh mà đi ngủ tiếp thì chú khỏi trực anh dậy há !

Thằng em lắc đầu cười, miệng huýt sáo râm rang.... Tội nghiệp thằng em, nó không hiểu điều gì đã xảy ra trong cuộc đời nó ! Ừ thì mày cứ vui đi em ! Anh mong mày thật sự hạnh phúc, nếu có thể, anh thề sẽ bảo vệ mày để chuộc lại phần nào mất mát...

Nó chở Thiên Huy ra đường....Trời mùa đông rét nhẹ....Cảm giác nặng lên mình qua khe lá, rọi thẳng vào mắt, àh không, rọi thẳng vào mắt kính đen của nó khiến nó khoái trá móc số, nhóng ga, thằng em hiểu ý rap người ôm lấy nó... con moto 250cc bốc đầu vọt nhanh trên phố giữa dòng người đông đúc...Hàng chục người chửi với theo, nó cười nhăng nhở trong khi Thiên Huy lắc đầu pó chiều...

Chọn inh một quán cafe yên tĩnh, Huy đi trước, jean xanh, giày da bóng loáng, somi cực đỉnh, tóc tai gọn gàng khiến bao cặp mắt các em đổ dồn . Nó, theo sau, cũng jean xanh, nhưng pull trắng, giày mọi, tóc bay lòa xòa che gần hết cặp mắt 1 mí lạnh lùng và nghiêm nghị nếu không muốn nói là khó khăn và hắc ám ! “ Thiên thần và ác quỷ “ nó bật cười cho cái điều vừa mới nghĩ khiến Huy nhìn lại rồi cũng cười theo vì kịp hiểu ra nụ cười của ông anh quý hóa...

Chưa kịp yên vị nó đã nghe tiếng Lan léo nhéo :

- Anh Bảo, anh đi uống cafe sao không rủ em ?

Rồi xong... Oan gia nữa rồi !!

- Bé Lan ngồi đi em ! – Thiên Huy lên tiếng

- Dạ cảm ơn anh, nhưng anh Bảo chưa lên tiếng, em không dám ngồi !

- Em chịu khó về bàn của em ngồi dùm anh, trả cho anh chút không gian tươi đẹp cuối tuần đi !

- Anh không vui thì thôi, em xin phép !

Nhìn Lan nện gót giày bỏ đi, Huy áy ngại :

- Anh hai, có quá đáng lắm không ?

- Mày nhìn mặt anh mày đi ! Thấy gì không ?

- Bực bội !

- Đúng ! Anh mày rất bực bội trước loại người này !

Một cái nhếch mép từ bàn đối diện... Tò mò pha lẫn ngạc nhiên làm Gia Bảo khựng lại, thay vào đó là một cái nhúu mày... Thiên Huy xoay người nhìn theo hướng anh...

Một bàn tay gầy gầy đang nâng ly cafe' ...đưa lên môi khi môi vẫn đang còn 1 nụ cười nhếch mép...mắt không buồn nhìn xung quanh đâu rằng Huy biết chắc cô bé đang cảm nhận được ánh mắt của 2 anh em đang nhìn. Không hiểu sao Bảo có cảm giác rất lạ ở cô bé này ! Trời thì lạnh buốt, một cô bé gầy gò, cao dong dong, tóc buông dài hờ hững, đôi mắt....đặc biệt đôi mắt cũng 1 mí, nhưng rất lạnh, rất sắc và rất ngạo đời ! Cô nhỏ mặc áo phông trắng, áo khoác đen không bẻ bầu gọn gàng mà lại kéo cao khinh khỉnh, trông bất cần và lảo lảo... Đặc biệt, cô nhỏ đi uống cafe' một mình giữa một buổi sáng lạnh trời mà lý ra hàng tá con gái đang rúc vào chăn mà ngủ..

Đang say sưa “ngắm vật thể lạ” , bỗng cô nhỏ dựa hẳn người ra sau ghế, khoanh tay ngang ngực, nghiêng đầu nhìn xoáy vào mắt Bảo khiến anh chàng suýt đánh rơi cốc cafe' nóng trên tay...

Thiên Huy bật cười, xém nữa là phun đầy cafe' vào người Bảo. Huy biết, ít nhất Bảo cũng đang gặp đối thủ...

- Này nhóc, nhìn gì anh vậy ?

Im lặng,.....nhưng vẫn nhìn....

- Nhóc ! Anh hỏi sao không thưa ?

- Im nào cụ già ! Tui đang nghe nhạc...

Hồn lơ sa vào đôi mắt em....Mùa thu qua tay đã bao lần..... Ngàn cây thấp nển lên hai hàng..... Để nắng đi vào trong mắt em

Giọng Khánh Ly đang tha thiết với Nắng Thủy Tinh của Trịnh làm Bảo cũng ngây người, không kịp đáp trả cho cô nhỏ một trận.

Hồn lơ sa vào đôi mắt em...

Thiên Huy hát khe khẽ rồi cười khoái trá khiến Bảo nhột, tròng mắt nhìn thẳng em. Tội nghiệp, cu cậu im bặt nhưng vẫn cứ nhặng nhở cười...

Em qua công viên bước chân âm thầm..... Ngoài kia gió mây về ngàn..... Cỏ cây chột lên màu nắngEm qua công viên mắt em ngây tròn..... Lung linh nắng thủy tinh vàngChợt hồn buồn dâng mênh mang.....

Không đợi Em qua công viên, không cần mắt em ngây tròn, Bảo vẫn thấy hồn mình mênh mang.... Chưa bao giờ có một cô gái dám nhìn anh như vậy ! Chưa bao giờ có ai đó dám trả lời anh như thế ! Và cũng chưa bao giờ anh bắt gặp 1 cô nhỏ một mình với tách cafe' buổi sáng. Trong Bảo, trong đầu thằng con trai 28 tuổi có 1 chữ Lạ và 2 chữ Tò mò cho cô gái...

- Chị, em pha riêng cho chị bình trà nè !

- Cảm ơn em, hôm nay chu đáo quá ta !

- Em chỉ chu đáo với chị thôi ! Vì em thích tính cách của chị !

- Chà, cô bé, em dẻo miệng thật đấy ! Sau này làm sale nhá !

- Làm sao em nói lại chị mà làm sale ! Trừ khi chị nhận em làm đệ tử !

Tiếng 2 cô gái cười giòn tan trong nắng giữa nghi ngút khói của ấm trà vừa pha...

Bảo liên tục đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác ! Hóa ra bên cạnh cái ngõ ngáo mà Bảo nhìn thấy còn có thêm một gương mặt nhí nhảnh, vui tươi và không kém phần nhạy bén của cô nhỏ. Trong khi Bảo còn đang sống dở chết dở vì mớ bong bóng trong đầu thì Huy đã nhanh tay vẫy cô bé phục vụ lại gần

- Xin lỗi, 2 anh cần gì ạh ?

- Này bé, anh hỏi em vài chuyện được không ?

- Xin quý khách cứ tự nhiên ạh ! – Ánh mắt cô bé tò mò, ngạc nhiên lẫn lo lắng

- Anh muốn biết về cô gái bên kia ! – Huy nháy mắt sang cô bé bên cạnh. May là anh quay lưng sang nên cô nhỏ không thấy !

- Àh, anh đang hỏi chị Băng hả ?

- Cô ấy tên Băng ?

- Dạ không ! – cô bé phục vụ bật cười – Là do tụi em gọi như thế vì thấy chị ấy cứ lạnh lùng ! Chị ấy là khách quen của quán, đến đây vào mỗi tối và mỗi sáng cuối tuần, luôn đi một mình và uống cafe' buổi sáng, cacao nóng thêm chút sữa buổi tối. Tất cả những gì em biết chỉ có thế vì chẳng khi nào chị nói về mình !

- Cảm ơn bé, nếu anh muốn xin số điện thoại chị ấy thì sao ?

- Đã có nhiều người hỏi em câu này, nhưng hình như chưa ai tìm được câu trả lời vì em không biết và chị ấy thì không nói với ai. Anh thử sức mình xem sao !

- Cảm ơn bé ! Anh mà có kết quả tốt đẹp nhất định sẽ hậu tạ bé !

- Không biết anh có làm được điều vĩ đại đó không ! Dù sao cũng chúc anh mai mắn ! Em làm việc đây !

- Ok, cảm ơn bé !

Này giờ Bảo ngồi yên, lắng nghe toàn bộ câu chuyện, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang bàn đối diện... cô nhỏ vẫn thản nhiên nhấp từng ngụm cafe' và thả đôi mắt ánh nhìn xa xăm vô định...

2. Chương 2

Sáng nay trời lạnh thật ! Cô nhỏ - tạm gọi là Băng nhé ! Một ngày như mọi ngày, Băng vẫn chọn ngồi ở cái góc ấy, cái bàn ấy và uống loại nước đen ngòm đắng chát ấy !! Từ ngày đầu tiên đặt chân lên đất Sài Gòn, định mệnh vô tình đưa Băng đến quán này trong một buổi tối lang thang vô định...

Xứ lạ, người lạ, từng con phố cũng xa lạ với Băng... Cô không thích kết bạn, không thích ồn ào, không thích làm quen ! Cô vẫn vậy, vẫn ngông nghênh như ngày còn ở quê nhà... Cô thích cafe' một mình, trầm ngâm với những du dương của điệu ru hồn mang đậm chất Trịnh... Cô là vậy ! Cá tính và cứng cỏi, nhưng mong manh và yếu đuối... Thế nhưng chả ai nhìn thấy cái yếu đuối ấy – trừ Bảo !

Không phải tự nhiên mà Bảo hiểu điều đó, bởi thẳng ra hấn cũng chẳng phải thần thánh gì ! Nhưng chẳng hiểu sao khi nhìn vào cô nhỏ, nhìn cái ánh mắt đang phóng tầm nhìn ra xa dịu vợi... nhìn cái gục đầu nghiêng nghiêng, tóc rũ lòa xòa trước trán, nhìn buồn buồn vào ly cafe', Bảo biết, chắc là cô nhỏ đang cô đơn lắm nhưng lại cố tình xù bộ lông nhím lên để bảo vệ mình trước những trái ngang của cuộc đời ... Bỗng dưng Bảo thấy mình có trách nhiệm phải chở che cô nhỏ...

- Ôi giờ...- Bảo lắc đầu thật mạnh, quên cả việc đang ngồi trước Huy...

- Gì vậy anh hai ?

- Àh, không gì ! Về thôi !

Bảo đứng dậy đi ra, không quên lia mắt sang cô nhỏ. Cô nhỏ vẫn ngồi yên, tay vờ vờ ly cafe' , bất kể sự đời đang diễn ra bên cạnh...

- Anh về nha bé ! – Huy khẽ chào cô nhỏ, kèm theo cái nháy mắt tinh nghịch

- Hừ.. – một nụ cười nhếch mép từ cô nhỏ và kèm theo cái nhướng mắt khinh đời

Tối nay Huy vắng nhà... Một mình với chai rượu mãi cũng chán, Bảo chợt nhớ tới Băng... “ Băng ! Lạnh ! Uh, em lạnh thật ! “ Trái tim thẳng con trai 28 tuổi chưa từng yêu ai bỗng dưng thấy cồn cào chỉ lạ ! 28 năm, không biết bao nhiêu đứa con gái đã đi qua cuộc đời nó... Xinh đẹp có, giàu sang có, nổi tiếng có, rồi lẳng lơ, rồi nơ nhớp... tất cả đều có ! Nhưng tất cả chỉ là sự lợi dụng ! Không phải người ta lợi dụng nó thì nó lợi dụng người ta. Nó chẳng tin hay nói khác hơn là chẳng dám tin, chẳng muốn tin trên đời này có cái gọi là hạnh phúc !!! Nó sợ không khí gia đình. Sợ như sợ chính cái gia đình của nó vậy ! Hồi hợt và vô tâm....

Với tay lấy cái áo khoác, kéo cao bầu áo, Bảo dắt xe ra khỏi nhà... Vòng vèo mấy con phố, ngẩng nhìn tình nhân từng đôi vòng tay ôm nhau xuôi ngược, Bảo chợt thấy lạnh lòng...

Đi đâu đây ? Bar ? Quán nhậu ?

Với ai đây ? Lũ bạn thân ?

Bảo lắc đầu ngao ngán ! Cái mùi X.O Royal còn xộc lên mũi khi nó tu gần nửa chai ở nhà... Thôi cafe' vậy !

Ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào nó lại gặp Băng !!! Cô nhỏ đang cho 2 tay vào túi quần, áo khoác kéo cao cổ... đi lững thững bên đường...

Kết....

Bánh sau con moto 250cc xém cháy vỏ vì cú phanh gấp của nó ! Cô nhỏ vẫn thản nhiên đi và nó thì thản nhiên nhìn...

Cõi Riêng (nay là Thềm Xưa) – quán cafe’ mà sáng nay nó gặp Băng ở đó – quán đang ở phía trước con đường... hình như Băng đang đi về hướng ấy !!!

Nó thầm cảm ơn cái giác quan của mình, cô nhỏ đã rẽ vào quán... Thôi thì vào cafe’ luôn vậy ! Dù sao cô nhỏ cũng khiến Bảo tò mò suốt buổi sáng và cả buổi chiều hôm nay...

Quán vắng ! Giữa cái Sài Gòn đô hội này, còn mấy ai mê cái cafe’ nhạc ru hồn này chứ !?

Ngôi nhà cổ làm phong nền cho khoảnh sân vườn nho nhỏ, ánh nến vàng lung linh trong chiếc bình gốm nung tỏa ra những mảnh trăng bé xíu in trên mặt bàn gỗ mộc. Giữa vườn là chiếc ao con vang vọng tiếng côn trùng buổi đêm. Và giọng hát Khánh Ly thả từ trên trời cao vọng xuống mệnh mang, da diết những khúc nhạc quyền rũ đến lạ thường :

Còn hai con mắt khóc người một con.....

Còn hai con mắt một con khóc người....

Con mắt còn lại nhìn cuộc đời tôi.....

Nhìn tôi lên cao nhìn tôi xuống thấp.....

Con mắt còn lại nhìn cuộc tình phai....

Tình trong hai tay một hôm biến mất.....

Con mắt còn lại là con mắt ai....

Con mắt còn lại nhìn tôi thở dài.....

Bảo chọn ình một chiếc bàn đối diện bàn cô nhỏ, gọi ình tách cafe’ nóng và rút bao thuốc, châm một điếu, mặc tình cho khói bay phà cả vào trong mặt... Đêm, lạnh

Tối nay trông cô nhỏ buồn chi lạ.... Cô ngã đầu ra thành ghế, mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời đêm đầy sao, bỏ mặc ly cacao nóng đang dần nguội lạnh...

Bảo vẫy tay gọi phục vụ, đưa cho anh chàng một mảnh giấy xếp làm tư rồi thì thầm gì đó chẳng rõ. Chỉ biết khoảng 10’ sau anh chàng phục vụ sau một hồi bụng bê đã chạy lại bàn cô nhỏ, và cái mảnh giấy gấp làm tư ấy được cô nhỏ đón nhận với một nụ cười nhếch mép... Bảo như phát điên với cái nhếch mép ngạo mạng ấy dù rằng ngày nào Bảo cũng cười kiểu ấy không dưới chục lần...

“ Trời đêm đẹp nhưng buồn và lạnh quá phải không nhóc ? Một ly cafe’ buổi sáng, một ly cacao nóng buổi tối. Thế nhóc có muốn cả 2 ly cùng lúc không ? “

Lại một nụ cười nhếch mép, xếp tư lại tờ giấy, để nó ra góc bàn. Cơn gió vô tình thổi bay xuống đất... Cô nhỏ không buồn nhặt lên, cũng không nhẩn nhủ gì lại... Bảo chợt thấy buồn buồn và tức tức... Nhưng Bảo chưa kịp tức lâu thì cô nhỏ đã đứng chình ình ngay trước mặt, tay cầm ly cacao hình như vẫn còn chút khói...

Không nói không rằng, cô nhỏ kéo ghế ngồi đối diện Bảo, bắt chéo chân, nghiêng đầu sang phải và nhìn Bảo... ánh nhìn có vẻ dịu dàng hơn buổi sáng...

- Sao thế ? Tui kinh khủng hay ngọt ngào hơn ly cafe’ trên bàn mà anh cứ nhìn tui mà quên mất ly cafe’ vậy ? – Cô nhỏ lên tiếng trong khi tay đang nâng ly cacao lên môi, nhấp một ngụm nhỏ.

- O... không ! Nhóc làm anh ngạc nhiên quá !

- Ngạc nhiên gì chứ ! Tui thích là người bước đến vì biết đâu mai này tui sẽ là người ra đi...

- Nhóc sâu xa quá ! Anh gọi nhóc là gì đây ?

- Anh đến đây lần thứ 2 àh ?

- Sao nhóc biết ?

- Sáng nay tui gặp anh !

- Nhỏ để ý anh àh ?

- Uh, đôi mắt....

Nhỏ làm Bảo ngạc nhiên quá ! Không ai dám thẳng thừng nói với người đối diện mình để ý đến người ta cả !!!

- Mắt anh làm sao ?

- Buồn và lạnh...

- Giống mắt nhóc àh ?

- Có lẽ...

- Anh tên Bảo, đây là số điện thoại của anh ! – Bảo chìa tấm thẻ card cho cô nhỏ

Liếc ngang tấm thẻ, Bằng trả lại cho anh...

- Nhóc không muốn anh làm quen àh ?

- Có thừa không khi tui đang ngồi đối diện anh ?

- Sao nhóc không giữ lại để liên lạc với anh ?

- Tui đã đọc xong, nếu anh là người đáng nhớ, sau khi về tui sẽ vẫn nhớ sdt anh mà không cần phải giữ.

- Nhóc nhớ số anh được không ?

- Nếu ngày nào đó tui gọi cho anh, anh sẽ có câu trả lời !

- Lỡ như anh là người đáng nhớ mà nhóc lại quên mất một số trong mười con số kia thì làm sao ?

Bằng không nói gì, nhìn xoáy vào mắt gã...

- Anh khác với vẻ ngoài nhiều quá !

- O....anh khác sao ?

- Anh nói nhiều và phiền phức hơn cái vẻ lạnh lùng trầm ngâm của anh !

Chợt Bảo giật thót “ ừh nhỉ ? Sao hôm nay mình rắc rối và lăm mồm thế ? “

- Tui về đây ! Chào anh nhé !

- Này nhóc ! Anh làm em không vui sao ?

- Không ! Nhưng tui thấy ngột ngạt, muốn đi lang thang...

- Anh có thể đưa nhóc đi không ? Lúc nãy anh thấy nhóc đi bộ....

- ừh !

Bảo vừa lái xe vừa thắc mắc “ tại sao sáng nay cô bé phục vụ vẫn còn nói Bằng là một cô gái khó tính và khó gần, nhưng anh chỉ mới ngờ ý là Bằng đã đồng tình ? Thật ra cô nhỏ này là người thế nào ? Chẳng lẽ giống như những cô gái Bảo từng gặp ? “ Trong lòng Bảo thấy có gì đó vỡ nát nghe tựa như là sự thất vọng...

Còn hai con mắt khóc người một con

Còn hai con mắt một con khóc người.

Con mắt còn lại nhìn đời là không

Nhìn em hư vô nhìn em bóng nắng

Con mắt còn lại nhẹ nhàng từ tâm.

Nhìn em ra đi lòng em xa vắng.

Con mắt còn lại là đêm tối tăm

Con mắt còn lại là đêm nồng nàn....

Tiếng nhạc xa xăm vang lên trong đêm vắng... Bảo nào nè móc số, rồ ga... con “cào cào lửa” cất đầu, phía sau Bằng rạp người cuối xuống, chiếc xe vút đi với tốc độ điên cuồng.... Bảo thấy lạ một điều “ Sao cô ấy không ôm lấy mình ? Cô ta không sợ té hay mình đang nghĩ sai về cô ấy ? “ Bảo quay cuồng với mớ hỗn độn hình dấu chấm hỏi trong đầu....

Bằng nghe gió tát vào mặt, thét vào tai mình, rát và ù đi. Mặc ! Cô vẫn giữ nguyên tư thế tránh để bị gió ngược chiều cuốn ngược ra sau. Với Bằng, nhìn con xe thôi thì cô còn lạ gì chủ nhân và cách phóng xe nữa ! Cô cũng thuộc loại gần gần, cũng là dân mê tốc độ thì chuyện ngồi xe và lái xe chỉ là chuyện ruồi !

Đêm nay lạnh quá...Một cảm giác lẻ loi xâm chiếm lấy Bằng mà không rõ nguyên do... Bỗng dưng thèm có 1 ai đó ngồi với mình thay vì đơn độc, may mà có Bảo...

Bảo không là gì đối với cô. Cô cũng không quan tâm đến cánh trai Sài Thành cho lắm ! Nhưng rõ ràng nhìn vào mắt Bảo, cô thấy con người này hay hay... Một chút buồn, một chút đáng thương... Bên trong cái cao ngạo ấy hình như chứa đựng điều gì sâu thẳm lắm !!! Nhưng tại sao mình lại phải đi chung với con người xa lạ này chứ ?

- Vòng lại thôi ! – Bằng gọi giật khiến Bảo thoát khỏi ngay mớ loạn đã trong đầu

- Lại đâu nhóc ?

- Nơi anh bắt đầu đưa tôi đi !

- Nhóc quên gì àh ?

- Không !

Kết.....

- Chào anh !

- O... là sao, cô nhỏ ? – Bảo gọi giật khi Bằng dậm bước đi...

- Anh đã đón tui tại đây để đi dạo. Giờ tui đã dạo xong. Ai đi đường nấy, thế thôi !

- Sao không để anh đưa nhóc về ?

- Tui và anh đi trên 2 con đường trái chiều nhau, việc gì phải đưa đón ?

- Sao nhóc nghĩ thế ?

- Sáng nay 2 người đến đây cùng 1 hướng rồi về cùng một hướng. Và hướng đó trái chiều tui ! Cơ bản là chỉ có thể ! Đừng hỏi nhiều, tui không quen giải thích !

- Nhóc làm anh phát điên rồi đấy ! – Bảo bực bội gắt nhỏ

- Anh cứ về đi, em tự về được ! Quen rồi, không sao đâu ! Anh ngủ ngon !

Lần đầu tiên Bằng dịu dàng với nó, chưa hưởng hết cảm giác lâng lâng thì Bằng đã bỏ đi một mạch....

Đêm nay cô đơn quá...Giờ này, một mình nơi đất khách, lòng cô nhỏ bồng thấy chơi vơi... Thấm thoát cũng đã gần tròn năm kể từ ngày nhỏ khăn gói quả mướp lên Sài Gòn...Chùng ấy ngày tháng xa nhà là chùng ấy thời gian nhỏ đơn độc lẻ loi...

3. Chương 3

Nhỏ không đến nỗi xấu đến mức chẳng ai dám yêu. Nhưng nhỏ chẳng muốn yêu ai, nhất là cánh con trai Sài Thành miệng trơn như bôi mỡ ! Nhớ có lần sếp nó tỏ tình... Thực ra sếp không phải là người xấu ! Một chàng trai gốc Nhật, đẹp, nhẹ nhàng và tinh tế ! Mỗi tội quá đa tình !!!! Hầu như chưa một con bé văn phòng nào lọt khỏi tầm ngắm của sếp, tuy nhiên, sếp chưa chính thức ngỏ lời yêu ai, trừ nó ! Sếp bảo ở nó

có cái gì đó mà sếp không tìm thấy từ những người con gái khác ! Nó không nói gì chỉ nhìn sếp, nhìn như muốn lục tung trong đôi mắt sếp để tìm chút gì là chân thật. Đau lòng là cái chân thật của sếp lại bị nó xếp vào hàng vờ vịt ! Sau lần ấy sếp buồn lắm, không nhìn mặt nó, không hỏi han nó và cũng không hoạt náo như trước kia. Ngày ngày sếp đi lại vật vờ trong văn phòng, cùng nhau chui rúc trong căn phòng 20m2 mà cứ ngỡ như xa diệu vợi. Bất giác nó thấy buồn...buồn vô hạn.... Tự dưng nó cảm giác như mình đang mắc nợ sếp khi sếp vẫn âm thầm đứng phía sau giúp đỡ nó... một món nợ ân tình mà có khi nó không thể nào trả nổi....

Mấy ngày nay Bảo bận ! Công việc ngập đầu, lại thêm cái chết đột ngột của cha anh vì một tai nạn thảm khốc khiến Bảo gần như kiệt sức... Mẹ anh, người đàn bà mà lâu nay anh vẫn nghĩ còn mãi mê kiếm tiền ngoài kia nên không còn thời gian giữ ấm cho gia đình, hóa ra bà đang mãi mê lo ột mái ấm khác ! Mái ấm đó là những phòng hạng sang của khách sạn, là những bữa ăn đầy ắp cao lương mỹ vị bên một người đàn ông xa lạ ! Bảo gần như phát điên khi cái tên đàn ông ấy hiện diện trong nhà Bảo, điều hành đám tang của cha Bảo phải thế này, phải thế khác...

Thiên Huy tính vốn hiền lành, vả lại gia đình giờ cũng chẳng còn ai máu mủ với Huy ngoài Bảo nên cậu nhỏ cũng không dám bộc lộ gì. Chỉ khi ông ta ra lệnh mang xác ba đi hỏa táng, Huy mới gần giọng :

- Anh hai, em đã sắp không chịu được rồi !

Xoảng....

Ấm trà trên bàn nước dãi khách bay thẳng vào mặt lão ta kèm theo tiếng thét như con thú hoang đang lên cơn lồng lộn của Bảo :

- Chúng mày biến khỏi nhà tao !!! Đi ngayyy..... !!!

Mẹ Bảo mắng con trai một thôi một hồi rồi dịu giọng dặn ông mặt be bét máu đi mất ! Đi ngay khi quan tài cha anh còn nằm đó chưa kịp ngủ yên dưới lòng đất lạnh... Đau đớn tột cùng...

Khi mọi việc xong xuôi, Bảo giao công việc lại cho Huy điều hành. Ngày ngày Bảo lê la quán rượu, chán chê lại vào vũ trường điên loạn. Mỗi lần thấy một gia đình nhỏ nào đưa nhau qua phố, Bảo lại thấy lòng mình se thắt... Anh muốn say, muốn quên đi, muốn uống thật nhiều cái thứ nước đắng cay ấy cho chìm chết sự khốn khổ trong anh đi. Thế nhưng trời ăh, nỗi buồn nó biết bơi...

Lắm lúc Bảo thèm được như Thiên Huy, mạnh mẽ và cứng cỏi chứ không như chính mình ! Cái vẻ ngoài ngổ ngáo của Bảo chỉ để ngụy trang cho trái tim mềm yếu thêm khát tình thương trong anh. Có lẽ vì thế mà vây quanh Bảo luôn có vài cô gái chờ bỡ anh luôn không biết kềm chế tình cảm của mình để đến khi nhận ra mình sai trái thì những người yêu thương anh đã bỏ anh đi mất ! Không ai chấp nhận yêu một gã trai đa tình cả !!!

Gần một tháng trôi qua, ngày ngày Băng vẫn vậy ! Vẫn con phố ấy, góc quán ấy, chiếc bàn ấy và sự đơn độc ấy.... Nếu sáng nay – một sáng cuối tuần – nếu Băng đã không gặp Huy ở đây, có lẽ cô nhỏ cũng đã xem Bảo như một cơn gió vừa thổi ngang qua cuộc đời mình rồi biến mất...

- Băng !

- Ô...chào anh !

- Anh có thể ngồi đây không ?

Chẳng biết tình cờ hay duyên số mà Thiên Huy và Băng lại gặp nhau ở đây, ngay chính cái bàn này....cái bàn lần đầu tiên cả 3 ánh mắt chạm vào nhau...

- Mời anh ngồi ! Dù sao cũng vẫn còn trống 1 chiếc ghế mà !!

- Băng hôm nay có vẻ khác nhỉ ?

- Khác làm sao ?

- Không cau có như lần đầu tiên anh gặp !

Khẽ nhếch mép cười, Băng thả hồn mình xa xăm theo điệu nhạc... Không hiểu vì sao Băng lại luôn thấy nhẹ nhàng và dễ chịu khi nhìn vào Huy, nhìn vào đôi mắt màu nâu luôn gợn chút trầm tư sâu lắng ấy...

Ôm lòng đêm nhìn vầng trăng mới về nhớ chân giang hồ

Ôi phù du từng tuổi xuân đã già một ngày kia đến bờ

Đời người như gió qua

Không còn ai đường về ôi quá dài những đêm xa người

Chén rượu cay một đời tôi uống hoài.....

- Gần đây Băng có gặp anh Bảo không ? Ý anh hỏi là tình cờ gặp ở đâu đó thôi !

- Sao vậy ? Có chuyện gì mà anh rào trước đón sau thế ?

- Nhà anh xảy ra chuyện, anh Bảo đi hơn tuần nay không tin tức. Anh gọi mãi chẳng được ! Anh ấy vừa trải qua một biến cố lớn của cuộc đời, anh sợ anh ấy không đứng vững... Có lẽ em không tin, anh ấy mong manh lắm Băng àh !

Im lặng...Băng không nói gì, và Huy cũng vậy ! Huy thì đang lo lắng cho Bảo, chuyện đó tất nhiên ! Không dừng, Băng cũng thấy buồn buồn...

- Àh mà gọi em là gì đây ? Cứ gọi em là Băng thế này anh cũng ngại !

- Tên em là Khánh Băng mà ! Anh đã gọi đúng tên thì việc gì phải ngại ?

- ồh, vậy mà anh cứ tưởng.....

- Nói chuyện thoải mái một chút được không Băng ? Anh thêm có một người trò chuyện quá !

- Anh đang có nhiều tâm sự lắm phải không ?

- ừh, anh áp lực nhiều lắm, nhưng không thể sẽ chia ! Giá mà có anh hai...

Buổi cafe' sáng hôm ấy nhẹ nhàng và ấm lòng giữa cái lạnh đầu đông ... Lâu lắm rồi Băng mới được nói nhiều như vậy. Và cũng lâu lắm rồi Băng mới cười một nụ cười trọn vẹn, dù là nụ cười ấy buồn lắm....

Chia tay Huy, Băng lại lặng lẽ lang thang trên con đường trái chiều còn lại...Chợt nhớ những gì Huy vừa kể, Băng rút điện thoại gọi cho Bảo....

Thuê bao quý khách vừa gọi.....

Bảo đã tắt máy ! Băng biết chắc điều đó bởi cô nhớ tin rằng mình không thể nào nhớ sai số ! Thôi thì đành nhún tin vậy !

“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra điĐi đâu loanh quanh cho đời mỗi một..... chùng chân rồi thì ghé Cõi Riêng nhé ! “

20h30'

“ Về Cõi Riêng đi nhóc ! Anh cần một người ngồi yên lặng... “

Đêm nay Băng bận công việc ở công ty, loay hoay mãi với sếp, vừa xong chồng hồ sơ ngất ngưỡng thì nhận được tin Bảo. Cô nhỏ bỏ cả ăn tối, vậy một chiếc taxi, vẫn nguyên bộ đồng phục lao nhanh về hướng Cõi Riêng.

“ có lẽ giờ này Bảo đang cần lắm một con người ! Không phải tự dưng mà cô nhỏ quan tâm Bảo đến vậy ! Chẳng qua là Băng đã ngập chìm trong chuỗi ngày đơn lẻ. Băng hiểu cái cảm giác chơi vơi, hoảng loạn, muốn kiếm tìm, muốn bầu vịu... Cô rõ hơn ai hết khi người ta tuyệt vọng rơi vào một hố sâu không lối thoát, cố vương bàn tay ra để hồng tìm lấy 1 bàn tay, nhưng vô vọng....Cái cảm giác đó thật khủng khiếp ! Khủng khiếp hơn khi người ta bị rơi vào cái hố đen ngòm ấy nữa kia !! “

Một đêm bước chân về gác nhỏ chợt nhớ đoá hoa tường vi..... Bàn tay ngắt hoa từ phố nọ .Giờ đây đã quên vườn xưa..... Một hôm bước qua thành phố lạ , thành phố đã đi ngủ chưa..... Đời ta có khi là

lá cỏ , ngồi hát ca rất tự do..... Nhiều khi bỗng như trẻ nhỏ nhà , từ những phố kia tôi về..... Ngày xuân bước chân người rất nhẹ mùa xuân đã qua bao giờ..... Nhiều đêm ta thấy ta là thác đổ tỉnh ra có khi còn nghe

Đã bao đêm rồi Bảo gục đầu thổn thức...Trách ai đây ? Bảo đâu còn là trẻ con mà trách cứ, mà khóc lóc, mà vùi vĩnh nữa ! Bảo là thằng đàn ông, một thằng đàn ông 28 tuổi thì chẳng lẽ lại ngồi mà khóc hay sao ? Chẳng lẽ chỉ biết khóc thôi sao ? Nói là nói vậy, nhưng Bảo cũng đang thèm được khóc lắm ! Khóc cho hết những gì đau thương nhất ! Khóc cho tàn những gì thất vọng nhất...

Chiều nay Bảo bỗng thấy thèm cái cảm giác êm êm dịu nhẹ của Trịnh Công Sơn, thèm cái không gian tờ mờ, vàng vọt và ẩm cứng, thèm cả.....một người ngồi đối diện.... “Chợt nhớ đóa hoa tường vi....”

Hôm nay Bảo không đi xe nữa ! Hắn muốn thử cái cảm giác lang thang trên chính đôi chân của mình... Lạc lối đến Cõi Riêng, chỉ mong tìm được ánh mắt ấy.... Không ngờ khi mở máy điện thoại ra, hắn lại nhận được tin Bằng ! Bảo chắc là cô nhỏ vì không ai nói chuyện với hắn theo cái cách lập lờ, nửa lạ nửa quen ấy cả !

Quán hôm nay vắng ! Vắng đến lạnh lòng ! Men theo bờ thềm đá sỏi, men theo câu hát ru hồn....

Đàn dương tiếng phong kín tuổi buồn..... Đường hoang vắng cho lá về nguồn..... Người tìm đến xin gọi nổi hờ.... Từ khi gió mang dấu địa đàn... Đường lên đá che vết nông nàn... Người còn nhớ mãi hay quên lời.... Và...men theo dòng cảm xúc, Bằng dõi mắt nhìn về nơi đặt chiếc bàn quen thuộc...Bàn trống ! Người đâu ?

- Anh đây ! – Từ một góc khuất của khoảng sân, Bảo lên tiếng trong ngập ngừng...

Hôm nay trông Bảo lạ quá ! Gầy đi, bệ rạc đi, và ủ dột đi

- Khó chịu lắm phải không ? – Bằng nhìn hắn ái ngại...

- Về chuyện gì nhóc ? Bảo nhướng đôi mắt đang trừng sâu nhìn nó, vờ như rất tỉnh

Bằng không nói gì, lẳng lặng kéo ghế ngồi cạnh Bảo, một khoảng cách đủ cho những người cần sẽ chia có thể với tay tìm thấy, và cũng đủ cho những kẻ căm ghét nhau làm ranh giới...

- Cho anh mượn tạm bờ vai... – Bảo – một kẻ cần được sẽ chia đã ngã đầu tựa vào đôi vai gầy guộc của cô nhỏ...

Lặng im.... Bằng khẽ hát nho nhỏ theo điệu nhạc vang vang trên không trung : Từ đó ta nằm đau.... Ôi núi cũng như đèo.... Một chút vô thường theo.... Từng phút cao giờ sâuTừ đó ta ngồi mêĐể thấy trên đường xa..... Một chuyến xe tựa nhưVừa đến nơi chia lìaTừ đó trong vườn khuya..... Ôi áo xưa em làMột chút mây phù du..... Đã thoáng qua đời taTừ đó trong hồn taÔi tiếng chuông nào nềNgựa hí vang rừng xa.... Vọng suốt đất trời kia

- Em không hỏi anh gì sao, nhóc ? – Bảo hỏi khi mắt vẫn nhắm nghiền và đầu vẫn còn gửi lên vai cô bạn nhỏ.

- Có thực anh cần một người để kể lể ?

- Anh nghĩ mình cần một chỗ để làm điểm tựa như thế này hơn !

- Thế thì đừng hỏi sao em im lặng....

Bảo nhắc đầu lên khỏi vai Bằng, anh ngồi ngay ngắn, trầm tư và rít một hơi thuốc dài...

- Hôm nay trông em lạ quá ! Xinh và dịu dàng hơn !

Bằng thoáng cười “ ừ, cũng phải nhỉ ? Hôm nay cô nhỏ không ngổ ngáo quần jean, áo pull và áo khoác cao cổ. Hôm nay cô nhẹ nhàng với bộ juyup ngắn công sở màu xanh nhạt. Chả phải sắp vẫn bảo thích cô nhẹ nhàng như thế này sao ? “

Bảo ngả người ra thành ghế, mắt hướng về bầu trời đầy sao, chăm chú như để kiểm tìm điều gì đó...

- Anh ngồi ngay ngắn lên ! Ba anh đang nhìn anh đó ! Cái thằng con trai trưởng trong nhà mà lại vật vờ như thế này sao ?

Bảo sững người nhìn Bằng, cái nhìn ngạc nhiên cực độ... Rồi...Bảo òa khóc.... Úp mặt vào lòng đôi bàn tay chai sạn của mình, Bảo cắn nát môi, ngăn cho tiếng nấc không bật được ra ngoài thanh quản...chỉ có đôi vai rần rởn ấy run lên, từng hồi, từng hồi một... Hấn khóc cho những gì kềm nén suốt 28 năm qua. Hấn khóc cho sự mất mát vừa xảy đến. Hấn khóc cho nỗi thất vọng vừa gián xuống đời. Và hấn khóc cho sự khốn nạn của đời mình... Khóc bên cạnh một người xa lạ ! Một đứa con gái....

Bằng khoát tay lên vai hấn, không nói gì... Khẽ vuốt nhẹ nhàng lên mái tóc vô trật tự của hấn, mỉm cười...
“ ừ thì khóc đi chú nhóc ! Khóc đi để thấy lòng nhẹ nhõm ! Tôi cũng như anh, cũng từng đau lắm đấy ! Nhưng rồi có khóc được với ai đâu.... “

Ngoài kia, sương vẫn rơi, trời đông vận giá rét.... Chỉ có nơi này, 2 mảnh hồn lạnh đang ngồi cạnh nhau... hơi ấm như dần được nhân lên....

Một hôm về giữa chợ chợt thấy vui như trẻ thơ

Đời ta có khi là đốm lửa , một hôm nhóm trong vườn khuya

Vườn khuya đoá hoa nào mới nở , đời ta có ai vừa qua

Nhiều khi thấy trăm ngàn năm mộ , tôi nghĩ quanh đây hồ như

Đời ta hết mang điều mới lạ , tôi đã sống rất ơ hờ

Lòng tôi có đôi lần khép cửa , rồi bên vết thương tôi quì

Vì em đã mang lời khấn nhỏ , bỏ tôi đứng bên đời kia

Đêm, đã dần tàn.....

4. Chương 4

Chẳng hiểu sao từ khi chia tay Bảo trở về, Bằng không tài nào ngủ được ! Cái gục đầu nức nở của Bảo khiến từng tảng băng trong Bằng tan chảy đi... Một con người đang cần có những con người...

Đêm nay Bảo về nhà ! Nằm trên chiếc giường thân thuộc, Bảo thấy lòng vui đi chút cô đơn...

Cộc...cộc.... – Thiên Huy gõ cửa một cách e dè...

- Vào đi Huy !

- Anh hai, chưa ngủ phải không ?

- Ừ ! Có chuyện gì khuya vậy ?

- Em thấy lo cho anh nên vào xem anh ra sao ! Mấy ngày qua anh sống thế nào ?

Bảo nhìn vào ánh mắt lo lắng của Huy, bất giác nó thấy lòng mình ấm lạ... Nó vẫn còn có người quan tâm. Nó vẫn còn có một tình thương... Ừ nhỉ ! Nó còn một thằng em kia mà ! Nghĩ đến đó tự dưng Bảo thấy khóe mắt mình cay cay... Nó ôm chầm lấy Huy, siết một cái thật mạnh rồi gục đầu trên vai thằng em...

- Một mối lo phải không anh ?

- Anh chơi vui lắm...

- Chúng ta đã là những thằng đàn ông, không còn là trẻ con nữa ! Anh không có quyền được gục ngã, không có quyền được buông xuôi ! Mình chỉ còn có 2 anh em, sự nghiệp của ba trông vào mình cả anh àh !

- Anh không muốn động vào những đồng tiền vô tri ấy ! Anh chán nản chúng, vì chúng, vì mãi mê kiếm tìm chúng mà chường ấy năm qua anh đã không có được một ngày yên vui và hạnh phúc, mãi hiểu không ?

Huy khẽ cười, cái cười nhếch mép trên khuôn mặt thánh thiện khiến Bảo rợn người...

- Anh tưởng em hạnh phúc sao ? 4 tuổi, ba bỏ rơi mẹ con em, ra đi cùng với số cổ phần kết sù của công ty. Mẹ em gục ngã... Rồi mẹ cũng bỏ em mà đi... Bao nhiêu năm qua em ôm trong lòng một mối hận, một mối

hận mà cả đời mình em không thể xóa đi ! Mục đích em về đây là đòi lại những gì thuộc về em, thuộc về mẹ con em. Em vẫn cứ nghĩ rồi thế nào em cũng sẽ chẳng yên thân với anh khi tự đứng ở đâu lù lù ra chia sớt mất một phần thừa kế của anh. Em nghĩ với cái tính khí ngông cuồng của anh, ít thì cũng bị anh đánh đập, còn nhiều thì chắc là anh tống cổ em ra đường. Nếu là em, chắc em cũng sẽ hành động như thế ! Vậy mà không ! Em không thể nào quên được ngày đầu tiên em bước chân vào nhà này... Anh không nói gì cả, chỉ ngồi yên lặng trong khi các cậu anh thi nhau sỉ vả em. Họ nói em là đứa lạc loài, họ nói em mưu đồ về đây hòng chiếm cái gia sản này, họ giật lấy vali trên tay em toan ném ra đường... Lúc đó.... anh đã giằng lại ! Anh hét lên vào mặt họ : “ Nhà là của cha tôi ! Nó là em tôi, đây cũng là nhà của nó ! Các ông không có quyền lên tiếng ! Ai không phục thì cút mau ! “. Từ cái giây phút ấy, em như chết sống người. Chết vì hạnh phúc ! Lần đầu tiên trong đời có người bênh vực em. Lần đầu tiên có người công nhận em cũng có quyền, cũng có cái gọi là tài sản. Anh là người đầu tiên cho em thấy cảm giác anh em ruột rà là như thế nào ! Họ mắng em, em cắn răng chịu đựng, trân mắt nhìn họ, em quyết bằng mọi giá em phải ở lại trong căn nhà này, em muốn đòi lại những gì thuộc về em ! Nhưng khi anh thét lên câu nói ấy, em lại òa khóc... Em khóc vì hạnh phúc ! Em khóc vì biết rằng, từ nay sẽ có một người chở che em, một người anh máu mủ của em ! Em khóc vì hạnh phúc ! Lúc ấy cũng như bây giờ đây ! Nhưng khác một chỗ là em ôm anh, và người khóc là em...

Anh hai, mãi mãi chúng ta vẫn là anh em. Em không tranh giành với anh thứ gì cả ! Những ngày qua, em thay anh đảm đương công việc ở công ty. Giờ anh về, em trả tất cả lại cho anh. Em tiếp tục trở về với vị trí của mình, em sẽ giúp anh phát huy những gì đang có !

- Anh không cần mọi thứ ! Mà cứ tiếp tục quán xuyến công việc, không phải lo cho anh ! Anh không đủ tinh thần để tiếp tục đâu ! Anh cần một thời gian yên tĩnh...

- Dì nói ngày mai người đàn ông ấy sẽ về đây, sống trong căn nhà này ! Anh thấy sao ?

- Mặc kệ bà ấy ! Đây là ngôi nhà do chính bà ấy bỏ tiền bạc và công sức ra thiết kế xây dựng. Đây không phải là nơi chứa đựng hạnh phúc và yêu thương !

Bảo uể oải đứng dậy bước đến chiếc tủ nhỏ để ở cuối phòng, hần lấy từ ngăn kéo ra một xâu chìa khóa đưa cho Huy :

- Mai mày dọn về nhà số.....Khu Biệt Thự Nam Long, Tân Thuận Đông, Quận 7. Anh còn một căn biệt thự nhỏ ở đó. Mày cứ ở đó đi, anh sẽ ở với mày !

- Rồi anh dự định đi đâu, làm gì ? Tại sao không về lại công ty ?

- Anh sẽ về khi nào thích hợp !

Huy im lặng, bởi nó biết khi ông anh nó mà muốn làm chuyện gì thì chỉ có trời mà cản nổi !

- Anh vừa gặp nhóc Băng xong ! – Bảo nói mà không nhìn Huy. Hần dôi dôi mắt xa xăm nhìn ra phía hồ bơi...

- Hình như anh có cảm tình với con bé !?

- Hình như là vậy ! Nhưng chắc không đâu ! Mà anh cũng không biết nữa... Chiều nay, khi anh cùng cực nhất, bế tắc nhất, anh lại nhớ tới con bé... Anh nhớ cái ánh mắt nó nhìn dịu vợi... Nhớ cái cách nó nghiêng đầu vờn vờn ly cafe'... Tối nay anh đã khóc rất nhiều với nó ! Mất mặt thật !

- Băng không giống với những đứa con gái khác đâu anh ! Sáng nay em đã nói chuyện với con bé về anh... Con bé sâu xa và tình cảm lắm ! Không việc gì phải ngại khi yếu mềm sống thật lòng mình trước một người như thế đâu !

Đêm ấy hai anh em đã nói rất nhiều với nhau về chuyện đời, chuyện mình và....chuyện về cô nhỏ...

Sáng sớm hôm sau, Huy xách vali sang nhà mới...Hành trang anh mang đi cũng giống như hành trang khi anh mang đến đây. Có khác chăng là mọi thứ giờ hàng hiệu hơn, đắt tiền hơn mà thôi...

Những ngày sau đó Huy lao vào công việc, Bảo thì lang thang bên ngoài tạo nhiều mối quan hệ có giá trị để giúp đỡ cho công việc của cậu em. Hần và Băng cũng thân thiết hơn. Hai con người với hai tâm hồn đơn độc dễ cảm thông và xích lại gần nhau hơn. Chẳng biết tự lúc nào Bảo đã thấy mình yêu Băng...yêu một cô

gái cá tính, năng động, sâu sắc và mong manh này... Thế nhưng cảm xúc vẫn nằm nguyên trong cảm xúc. Bảo chưa bao giờ nói với Bằng điều ấy ! Bảo muốn cái tình yêu đầu tiên xuất phát từ con tim của hắn thật đẹp, thật nên thơ, thật nhẹ nhàng và thật sâu sắc nhưng không kém phần mãnh liệt như những kỉ niệm của hắn về Bằng.

Đêm nay sinh nhật Bằng... Một buổi tối giữa tháng 3, trăng còn một nửa... Bảo hẹn Bằng ở quán cafe' cũ... Suốt cả buổi chiều anh lằng xằng chạy tới chạy lui, sắp xếp cái nọ cái kia để tạo cho Bằng một sự ngạc nhiên tốt độ và cũng để tạo cho chính mình một buổi tối thật lãng mạn để đời khi anh tỏ tình với người anh yêu... Bảo thả hồn mơ mộng cái giây phút Bằng nghẹn ngào xúc động khi hắn ngỏ lời yêu thương... Rồi Bằng sẽ ngã đầu nép vào vai hắn mà mỉm cười hạnh phúc.... Ôi... chỉ nghĩ đến đó thôi là Bảo đã ngây ngất đi rồi... Nhìn vào Bằng, Bảo đoán chắc Bằng cũng có cảm tình với mình. Hai người đều dành nhiều tình cảm cho nhau thì làm gì có lý do nào mà không đến với nhau nhỉ ?

Bằng đến ! Hôm nay trông Bằng nhẹ nhàng và đằm dáng với chiếc váy trắng tinh. Chiều nay hắn gọi cho Bằng, rủ cô nhỏ đi sinh nhật chung với hắn ! Hắn hẹn với cô nàng là sẽ chờ ở đó nên không có gì ngạc nhiên khi cô nàng đằm dáng. Ngạc nhiên là không ngờ cô nhỏ cũng trông...yêu thế chứ !!!

Buổi tiệc diễn ra trong sự ngỡ ngàng của Bằng và nằm trong kế hoạch của Bảo. Cuối cùng thì việc gì đến cũng đến !

Tìm em tôi tìm mình hạc xương mai
Tìm trên non ngàn một cảnh hoa khôi
Nụ cười mong manh, một hồn yếu đuối
Một bờ môi thơm, một hồn giấy mới
Tìm em tôi tìm, nhủ lòng tôi ơi
Tìm đêm chưa từng, tìm ngày tinh khôi
Tìm chim trong đàn ngậm hạt sương bay
Tìm lại trên sông những dấu hài
Tìm em xa gần, đất trời rộn ràng
Tìm trong sương hồng, trong chiều bạc mệnh
Trăng tàn nguyệt tận chưa từng tuyệt vọng đâu em
Tìm trong vô thường có đôi dòng kinh, sấm bay rền vang
Bỗng tôi thấy em dưới chân cội nguồn
Tôi mời em về đêm gọi mưa trong
Em ngồi bốn bề thơm ngát hương trầm
Trong vườn mưa tạnh, tiếng nhạc hân hoan
Trăng vàng khai hội một đóa hoa quỳnh
Từ nay tôi đã có người
Có em đi đứng bên đời lú lo
Từ nay tôi đã có tình
Có em yêu dấu lấy lòng nói thưa
Từ em tôi đã đắp bồi
Có tôi trong dáng em ngồi trước sân

Bài hát chưa dứt lời, Bảo nhẹ nhàng cầm lấy tay Bằng “ Anh đã không ngừng tìm kiếm, không ngại đợi chờ, cuối cùng anh đã chờ được ngày gặp em và yêu em... Cảm ơn em đã đi cùng anh trong những chặng đường gian nan nhất ! Cảm ơn em đã ngồi cạnh anh khi anh đau đớn nhất ! Cảm ơn em đã cười thật tươi cùng anh khi anh hạnh phúc nhất ! Giờ thì hãy ngồi cùng anh, hãy đi cùng anh và hãy mỉm cười thật tươi bên anh mãi mãi... Chúng mình yêu nhau, em nhé?! “

Không gian như chùng lại ngay giây phút này...Bằng nghe như muôn ngàn vui sướng đang nhảy múa trong lồng ngực...Xung quanh cô nàng, tinh tú đang xoay vòng xoay vòng tạo nên một bức tranh hoàn mỹ nhất, đẹp đẽ nhất và lung linh nhất....Nhưng...Bằng là Bằng.... Là một con người sống bằng tình cảm nhưng yêu bằng lý trí !!! Hơn ai hết, Bằng hiểu được mình đứng ở vị trí nào và điều gì sẽ phù hợp với mình hơn !!! Bằng có tình cảm với Bảo. Điều này Bằng công nhận ! Nhưng đó chưa đủ lớn để là tình yêu. Hay nói khác hơn là cái tình cảm ấy không chắc sẽ là tình yêu để có thể phát triển và bền vững ! Bảo là một công tử, luôn hành động theo bản năng, không bao giờ biết nghĩ. Bảo chưa hề yêu ai, nhưng cái danh sách tình trường lãng nhãng của Bảo kéo dài e rằng cả vạn mét vẫn chưa hết các cô xếp hàng. Và quan trọng là cái cách Bảo quan niệm cuộc sống trái ngược Bằng hoàn toàn. Bằng không muốn yêu những nhút nhát rồi tuyệt vọng, rồi chia tay, rồi đau khổ.... Mỗi tình đầu của Bằng ra đi trong sự ngỡ ngàng, ra đi trong đau đớn tột cùng, ra đi trong ranh giới giữa sự sống và cái chết !!! Ngày còn lại một mình, Bằng đã rất khổ sở để mình không ngã quỵ... Giờ đây, Bằng không muốn vội vàng thêm điều gì nữa. Bởi so ra giữa người đã chết nên không thể đến với nhau thì nó vẫn còn dễ chịu hơn cảm giác sống mà phải xa nhau...

Bảo là người Bằng rất yêu quý và trân trọng. Bằng không muốn mất đi thứ tình cảm thiêng liêng ấy vì một sự đơ đoảng nào của mình...

- Khánh Bằng ! – Bảo khẽ gọi khi thấy Bằng cứ thờ người ra nghĩ ngợi...

- Em xin lỗi, Gia Bảo ! Em không chắc tình cảm em dành cho anh là tình yêu. Em vẫn sẽ ngồi cạnh anh khi anh cần em nhất. Đi bên anh khi anh thấy chệnh vênh...Nhưng em muốn mọi thứ cứ dừng lại ở đó đến khi nào anh thực sự chứng minh được anh là người đàn ông em có thể yêu, là người có thể cho em tin tưởng được. Lúc ấy em sẽ hứa với anh tất cả những gì có thể !

Đôi mắt Bảo thoáng buồn....

- Có phải em không tin vào anh ?

- Đúng vậy ! Em không tin vào anh, không tin vào những mối quan hệ lãng nhãng của anh và em cũng không tin mình có thể chấp nhận được điều đó nữa ! Ít nhất bây giờ là như vậy !

- Em cần bao nhiêu thời gian để anh chứng minh điều đó ?

- Anh cứ làm những gì anh cần làm. Em sẽ nói cho anh biết ngay khi có thể...

Hôm ấy sau khi ra về, Bằng đã suy nghĩ rất nhiều về Bảo, về tình cảm của chính mình... Giá mà Bảo có được cái chững chạc của Huy... Giá mà Bảo có một chút nghiêm túc như Huy... Bất giác Bằng nhớ đến anh...người đã bỏ nó ra đi sau một tai nạn khi tuổi đời còn rất trẻ...Bằng tiếp đi... Trong mơ Bằng thấy mình đang đi trên một con đường dài nhiều khúc quanh ngoằn ngoèo, bên cạnh Bằng, phía sau dãy phân cách của con đường, Bảo cũng đang hối hả đi, nhưng đi chiều ngược lại...Và anh, anh đang đứng trên cao, ngay cạnh bên Bằng, anh cười một nụ cười hiền lành nhìn Bằng....

Sáng nay trời nhiều nắng...Cái nắng gay gắt của trời đông không làm người ta thấy ấm hơn mà chỉ khiến ai nấy đều mệt mỏi vì sự thay đổi đột ngột...

Hơn 19h, Bằng ủ oải lê từng bước nặng nhọc ra khỏi công ty... Vừa đi cô nhỏ vừa nhớ chiếc giường ấm áp của mình, chỉ mong ước đoạn đường gần lại để mình mau mau được ngã lưng ngủ một giấc yên lành...

- Này cô ! – Một cô gái gọi giật khiến Bằng dừng bước

- Xin lỗi, chị gọi tôi ?

Một cô gái với mái tóc vàng xoắn tít, mắt, môi, quần áo, giày dép, móng tay...tất cả đều mang những màu chói mắt và kì cục. Nhìn sơ Bằng cũng đoán được cô ta thuộc thành phần lu xu bu rồi. Nhưng cô ta tìm mình làm gì nhỉ ?

- Không gọi cô thì gọi ai ? Tôi muốn nói chuyện với cô ! – Cô ta sấn sổ tới chỗ Băng làm cô nhỏ khá bức bối ...

- Tôi nghĩ tôi không biết chị !

- Nhưng tôi biết cô và muốn nói chuyện, được không ?

- Chị thật sự muốn nói chuyện với tôi sao ?

- Hâm àh ? Không lẽ tôi mất thời gian ở đây đùa với cô ?

- Có lẽ chị thật sự muốn nói chuyện với tôi. Nhưng tiếc thật ! Tôi lại không muốn nói chuyện với chị ! Thông cảm nhé ! – Băng dậm bước đi...

Cái cô “bút chì màu” đó đâu dễ dàng buông tha như vậy. Cô ta chặn ngang Băng :

- Tao cảnh cáo mày hãy biến xa khỏi anh Bảo, nếu không đừng trách tao nặng tay, con nhóc !

Àh, giờ thì Băng đã hiểu !

- Thưa chị, tôi cũng thành thật nói với chị, chị lo mà đi làm những trò vô bổ của mình, đừng kéo tôi vào để viết nên những câu chuyện không có đầu óc ! Sẵn đây tôi cũng thông báo với chị luôn ! Xưa nay tôi thích làm gì chưa ai cấm đoán nổi ! Kể cả chị, nếu như tôi muốn !

- Mày.... – Cô ả toan ra tay tát vào mặt Băng

Nhưng ai đâu mà biết được cái cô nhỏ ngông nghênh này đã túm tay “ cây bút chì màu “ một cách gọn hơ, nhìn xoáy vào mắt cô ả, Băng rút từng tiếng qua kẽ răng :

- Khôn hồn thì biến khỏi cuộc đời tôi, đừng để hành động này lặp lại một lần nữa ! Tôi không tin là tôi đủ kiên nhẫn chỉ để giữ chặt tay cô như thế này lần thứ 2 đâu !

- Chuyện gì vậy Lan ? Cô đang làm trò gì thế ? – Giọng Bảo gào lên như muốn nuốt chửng lấy Lan. Anh túm tay Lan đẩy mạnh làm cô ả ngã chống vó - Cô nổi điên gì ở đây hả ?

Băng bỏ đi, lững thững như chưa có chuyện gì xảy ra...Một buổi chiều mệt mỏi lại gặp những chuyện không đâu khiến cô nhỏ khó chịu...

Ring...ring...

- Alo ?

- Em ở đâu rồi ? – Là tiếng của Bảo

- Àh, em đang trên đường về.

- Em có làm sao không ? Cô ta có làm gì em không ? Em àh, anh với cô ta không có gì cả, em đừng hiểu lầm anh nha ! Em đến đâu rồi ? Chờ anh, anh tới đưa em về !

- Ôi trời, em chẳng làm sao ! Anh cứ lo giải quyết chuyện của anh đi, em về được, sắp tới nhà rồi !

- Không, em đến đâu rồi, anh sẽ tới !

- Đừng làm phiền em, hôm nay em đủ mệt rồi... Em tới nhà rồi, đi ngủ đây !

Tút.....

“ Mệt mỏi ! Quái quỷ buổi chiều hôm nay ! “ Băng ngủ một giấc dài mệt nhọc...

Hôm nay đã là ngày thứ tư cô nhỏ không gặp Bảo... Không phải vì giận hờn gì. Chẳng qua là vì Băng thấy hụt hơi vì cứ gồng mình gánh áp lực. Hết công việc rồi gia đình, rồi lại thêm chuyện của Bảo...

Tít...tít....

“19h anh đón em nhé ! Hôm nay có một buổi tiệc ở công ty anh, em đi cùng anh, phải không ?”

“ ok”

Đã 4 ngày rồi, Băng cũng thèm đi đâu đó để xả stress. Chui rúc mãi trong 4 bức tường khiến cô nàng đang héo úa dần...

Hôm nay Băng giản dị trong bộ váy nhạt màu, tóc xõa bồng bênh trong gió. Ngắm mình trước gương lần nữa, cô nhỏ bước ra chiếc xe bóng lộn đang chờ ngoài cửa.

Vòng vèo qua mấy con phố chật nít người, cuối cùng xe cũng dừng lại trước tòa nhà cao trập ót. Công ty Bảo là đây !

Qua mấy lần cửa kính cũng tới sảnh lớn của công ty, nơi mọi người đang tụ tập ở đó ! Cửa xịch mở, tiếng nhạc ầm ầm đình tai nhức óc, mùi bia rượu ngoại, mùi nước hoa, mùi son phấn, mùi mồ hôi, mùi người, tiếng hét, tiếng cười...kẻ ngã ngón, người bốn cọt, ôm ôm ấp ấp...tất cả mọi thứ ập vào trước mắt, trước tai Băng khiến cô nhỏ nhủi mày đứng lại. Bảo lôi cô vào trong, giới thiệu trước mọi người, tắt cả ánh mắt đổ dồn về Băng...Kẻ nhếch mép, người mỉa mai, kẻ nịnh hót...tất cả đều giả tạo và không thiện cảm khiến Băng ngao ngán...

Vào đây, Bảo như một con người khác ! Khác hẳn hoàn toàn một Bảo điềm tĩnh, cao ngạo mà Băng biết ! Sau khi nốc vài cốc rượu, Bảo lao ra nhảy nhót cùng mọi người. Hồ hết như những đứa trẻ . Trai gái ôm nhau loạn xạ...Băng mệt mỏi bỏ ra ngoài...

Tội cho cô nhỏ, cứ như là một đứa trẻ bị bỏ rơi...Cô lang thang hết cả dãy hành lang, ngồi bệch dưới bãi cỏ rồi lại đi hết các lối nào có thể đi. Vậy mà Bảo vẫn không phát hiện ra sự vắng mặt của cô... Buồn, Băng vẫy một chiếc taxi về Cõi Riêng...

5. Chương 5

Chiều còn vương nắng để gió đi tìm.

Vết bước chân em qua bao nhiêu lần.

Lời ru đan ngón tay buồn

Ngàn năm cho giá băng hồn

Tuổi gầy nồng lên màu mắt...

Trời còn mây tím để lá mơ nhiều.

Lá khóc trên mi ôi ướt sầu.

Chiều lên đỉnh núi ngang đầu

Nhật thương cho gót dâng sầu

Giận hờn xin ngập lối đi.

Hôm nay Cõi Riêng đông khách một cách lạ thường...Nhưng vẫn như cái quy luật ngầm đã đặt ra : đông nhưng không ồn, ai làm việc nấy, không ai can dự vào chuyện của ai. Thậm chí cũng chẳng ai thèm nhìn lấy mặt ai...Băng thấy thích cảm giác này quá đỗi...Đây mới thật là cuộc sống của Băng. Đây mới là điều cô chờ đợi... Hít một hơi thật dài cho phổi căng phồng mùi cacao sữa...Yêu quá phút giây tự do !!!

Băng thả mình trên ghế, lim dim mắt mơ màng hát theo ca khúc Phôi Pha :

Ôm lòng đêm nhìn vầng trăng mới về nhớ chân giang hồ

Ôi phù du từng tuổi xuân đã già một ngày kia đến bờ

Đời người như gió qua

Không còn ai đường về ôi quá dài những đêm xa người

Chén rượu cay một đời tôi uống hoài

Trả lại từng tin vui cho nhân gian chờ đợi

Về ngồi trong những ngày
Nhìn từng hôm nắng ngồi
Nhìn từng khi mưa bay
Có những ai xa đời quay về lại làm mây trôi
Thôi về đi đường trần đâu có gì tóc xanh mấy mùa
Có nhiều khi từ vườn khuya bước về
Bàn chân ai rất nhẹ tựa hồn những năm
Ring...ring...

Là số của Bảo ! Băng không nghe máy ! Cô nhỏ nhắn stop và nhắn tin “ Em thấy không hợp nên về trước. Giờ đang chuẩn bị ngủ ! Anh đừng lo ! “ . Khi tin nhắn được send đi cho Bảo thì cũng là lúc Băng tắt nguồn điện thoại... Bây giờ Băng chỉ muốn được yên ắng như thế này thôi...

Băng bệnh ! Một tuần lễ rồi cô nhỏ chẳng nói chẳng rằng, phi một mạch về quê...Thằng bạn thân ở SG cứ điện thoại hỏi han miết mà cô nhỏ có nói chuyện được đâu ?! Cứ mê man suốt ngày... Bảo và Huy cũng gọi ráo riết... Sáng nay vừa khỏe một tí cô nhỏ đã vội đi ngay về SG. Công việc bọn bè đang chờ nó trên kia... Ngồi trên chuyến xe khách chất lượng cao, ngã đầu vào thành ghế êm ái giữ tiếng nhạc du dương và cái không khí mát lạnh đang phát ra từ cái toshiba ở trên trần xe, Băng chợt nghĩ...

“ Liệu tình cảm mình dành cho Bảo là gì ? Có phải là tình yêu không ? Mình thấy thật ảm áp khi ngồi cùng anh ở Cõi Riêng, giữa cái không gian lãng mạn, nhẹ nhàng với tiếng nước chảy róc rách bên tai...Anh lúc ấy thật hiền lành, thật đáng yêu...Không giống anh của cái đêm ồn ào đó... Có lẽ chẳng có ai quan tâm đến mình được như anh, ít ra là từ trước đến nay chưa từng có ! Anh chu đáo đến từng miếng ăn, giấc ngủ...Nhưng...cách lo của anh gia trưởng quá !!! Anh luôn muốn mình phải ăn như thế này, ngủ như thế ấy...Mình mong ở cạnh anh, nhưng khi ở cạnh anh lại mong được một mình vì khi ấy mệt mỏi quá, gò bó quá ! Mình cứ gồng mình theo cách sống của anh như thế sẽ đến bao giờ ? Rồi cuối cùng mình có chịu đựng được không hay lại phí thời gian để rồi đường ai nấy bước ? Ôi, mệt, không nghĩ nữa ! “ Với tay kéo rèm cửa sổ, không gian ngoài kia buồn quá...hình như trời sắp mưa...

- Alo, em àh, em đi đến đâu rồi ?

Lại là Bảo...

- Em sắp đến nơi !

- Đến đâu thì gọi cho anh biết địa điểm, anh đón về nhé !

- Oh, thôi anh, em về được rồi. Em gặp anh sau nhá !

12h trưa, lách cái thân xác gầy gò vừa đến cổng đã thấy chiếc xe bóng loáng của Bảo đậu chính ngang lối vào. Dăm ba người ra vào khó khăn nên đâm quạo, lèm bèm lèm bèm...Nghe thế Băng cũng quạo theo...

Về đến nhà, thấy Bảo nằm ngủ ngon lành trên chiếc võng mà cả nhà đều đi vắng... Ngoài trời mưa bắt đầu rơi... Khẽ đắp chiếc chăn mỏng lên người Bảo...Trông anh đáng yêu quá ! Gương mặt nhắn nhó với đôi mắt cao ngạo hàng ngày biến đi đâu mất. Cái giọng điệu lả lơi với các cô gái cũng không còn. Chỉ còn đây một chú nhóc to xác đang nằm co ro và đôi môi mỏng khép hờ quẩn rũ...Băng khẽ cười “ giá mà anh ấy lúc nào cũng như thế này thì yêu biết mấy “

Tít....tít...

Điện thoại Bảo có tin nhắn :

“ Anh yêu, từ sáng giờ anh đi đâu vậy ? Em dậy mà không thấy anh đâu ! Bộ đồ hôm qua em giặt rồi đấy, anh khỏi phải về nhà lấy quần áo ! Em đã ủi xong cho anh, móc ở tủ bên trái. Giờ em ra ngoài với tui bạn đây ! Khi nào về thì ở nhà chờ em, không được đi đâu đấy ! Tí em về ngay ! Yêu cưng ! “

Băng nhếch mép cười.... Một nụ cười chua chát và thất vọng... Cô thả người trên chiếc giường quen thuộc, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì...rồi chìm sâu vào giấc ngủ...

Thức dậy lúc trời vừa nhập nhoạng, nghe tiếng lũ bạn léo nhéo ngoài kia, chắc là đang ăn uống gì đó ! Hôm nào Bảo sang mà không mua cho lũ chúng đầy quà bánh. Có lẽ vì vậy mà chúng luôn nói tốt cho Bảo. Băng chợt nhớ tin nhắn lúc trưa...cô chẳng muốn ra ngoài gặp Bảo vào lúc này. Anh làm cô thất vọng nhiều quá ! Cửa phòng xích mở, Bảo bước vào...Băng vỗ như ngủ say mặc tình anh lay cô dậy :

- Dậy thôi em àh !

- Ủh... em ngủ thêm chút nữa... Anh về trước đi...Em sẽ gọi cho anh sau !

- Vậy anh về tắm đã nhé ! Tối anh quay lại !

- Không cần đâu ! Khi nào cần em sẽ gọi ! Àh, máy anh có tin nhắn đó ! Ra ngoài và đóng cửa dùm em, em không muốn ồn ào !

Bảo lơ mơ đoán ra được chuyện gì xảy ra khi Băng có thái độ như thế... Nhưng anh biết, nếu lúc này anh có nói gì thì cũng khiến cho cô nhỏ thêm phiền muộn mà thôi...Tính cô anh còn lạ gì nữa !!!

Ngồi thờ trên xe, Bảo suy nghĩ..." mình yêu em, nhưng không hiểu tại sao mình lại không thể nào từ bỏ những điều làm em đau đớn... Mình cứ lòng bông tình cảm như thế này đến bao giờ ? Mình rất muốn mang lại cho em hạnh phúc. Nhưng giá mà em ngoan ngoãn sống trong cái tình yêu và sự bao bọc của mình thì hay biết mấy ! Đằng này, em và mình cứ như ở 2 thái cực, không thể nào ở cùng một nơi được... Mình cần em, nhưng lại không thể nào hòa nhập được vào cuộc sống của em... Mình quá ồn ào, dẫu rằng mình biết những điều đó không tốt một chút nào, nhưng mình không sửa được... Em ghét giả dối, mình thì liên tục lừa dối em, dù chỉ muốn làm em vui. Nhưng mình biết, nếu em mà biết được thì em sẽ rời xa mình ngay thôi ! Mình đang lún dần vào sai lầm. Nếu mình không thoát ra mau được thì em sẽ bỏ mình mà đi mất thôi ! Mình rất sợ điều đó !! "

Đêm đó Bảo uống rất say....Ngày mai là Sinh nhật Băng nữa rồi... Nhanh thật ! Mới đó mà đã một năm...

Hôm nay Băng rất buồn... Bảo làm cô nhỏ thất vọng quá !! Ngày mai là Sinh nhật, chắc chắn Bảo sẽ làm điều gì đó và chắc chắn anh sẽ hỏi mình về câu trả lời còn nợ lại... Mình trả lời sao đây ? Mình có tình cảm với anh, nhưng làm sao mình dám trao cái tình cảm ấy cho anh ???

Sáng , Băng định bụng sẽ gọi cho Bảo, sẽ ngăn anh ấy để anh đừng phải làm rườm rà chi cho phí. Băng muốn ở nhà nấu một cái gì đó rồi mời Bảo, Huy và một số bạn bè thân thiết đến chung vui. Nhắc điện thoại gọi cho Bảo, chuông reo rất lâu nhưng không thấy nghe máy... Một cuộc gọi nữa....

- Alo ?

- Anh đang ở ngoài đường àh ? Em nghe gió quá, không rõ tiếng anh ...

- Àh...ùh...không... đang ở trong phòng...chắc tại tiếng quạt lớn quá ấy mà ! Có gì không ?

Lạ kì, lần đầu tiên Băng thấy Bảo nói chuyện với mình trống không như thế...

- Em nói chuyện có tiện không ?

- Ủh...đang bận dọn dẹp phòng một tí, có gì lát gọi lại cho nha !

Tút.....

Băng thần người... " sao lạ kì vậy kia ? "

Tiếng con gái cười khanh khách phía sau lưng, chiếc moto quen thuộc chạy

Băng bệnh ! Một tuần lễ rồi cô nhỏ chẳng nói chẳng rằng, phi một mạch về quê...Thằng bạn thân ở SG cứ điện thoại hỏi han miết mà cô nhỏ có nói chuyện được đâu ?! Cứ mê man suốt ngày... Bảo và Huy cũng gọi rảo riết... Sáng nay vừa khỏe một tí cô nhỏ đã vội đi ngay về SG. Công việc bận bịu đang chờ nó trên kia... Ngồi trên chuyến xe khách chất lượng cao, ngã đầu vào thành ghế êm ái giữ tiếng nhạc du dương và cái không khí mát lạnh đang phát ra từ cái toshiba ở trên trần xe, Băng chợt nghĩ....

“ Liệu tình cảm mình dành cho Bảo là gì ? Có phải là tình yêu không ? Mình thấy thật ám áp khi ngồi cùng anh ở Cõi Riêng, giữa cái không gian lãng mạn, nhẹ nhàng với tiếng nước chảy róc rách bên tai...Anh lúc ấy thật hiền lành, thật đáng yêu...Không giống anh của cái đêm ồn ào đó... Có lẽ chẳng có ai quan tâm đến mình được như anh, ít ra là từ trước đến nay chưa từng có ! Anh chu đáo đến từng miếng ăn, giấc ngủ...Nhưng...cách lo của anh gia trưởng quá !!! Anh luôn muốn mình phải ăn như thế này, ngủ như thế ấy...Mình mong ở cạnh anh, nhưng khi ở cạnh anh lại mong được một mình vì khi ấy mệt mỏi quá, gò bó quá ! Mình cứ gồng mình theo cách sống của anh như thế sẽ đến bao giờ ? Rồi cuối cùng mình có chịu đựng được không hay lại phí thời gian để rồi đường ai nấy bước ? Ôi, mệt, không nghĩ nữa ! “ Với tay kéo rèm cửa sổ, không gian ngoài kia buồn quá...hình như trời sắp mưa...

- Alo, em àh, em đi đến đâu rồi ?

Lại là Bảo...

- Em sắp đến nơi !

- Đến đâu thì gọi cho anh biết địa điểm, anh đón về nhé !

- Oh, thôi anh, em về được rồi. Em gặp anh sau nhá !

12h trưa, lách cái thân xác gầy gò vừa đến cổng đã thấy chiếc xe bóng loáng của Bảo đậu chênh ngang lối vào. Dăm ba người ra vào khó khăn nên dậm quạo, lèm bèm lèm bèm...Nghe thế Băng cũng quạo theo...

Về đến nhà, thấy Bảo nằm ngủ ngon lành trên chiếc võng mà cả nhà đều đi vắng... Ngoài trời mưa bắt đầu rơi... Khẽ đắp chiếc chăn mỏng lên người Bảo...Trông anh đáng yêu quá ! Gương mặt nhăn nhó với đôi mắt cao ngạo hàng ngày biến đi đâu mất. Cái giọng điệu lả lơi với các cô gái cũng không còn. Chỉ còn đây một chú nhóc to xác đang nằm co ro và đôi môi mỏng khép hờ quấy rầy...Băng khẽ cười “ giá mà anh ấy lúc nào cũng như thế này thì yêu biết mấy “

Tít...tít...

Điện thoại Bảo có tin nhắn :

“ Anh yêu, từ sáng giờ anh đi đâu vậy ? Em dậy mà không thấy anh đâu ! Bộ đồ hôm qua em giặt rồi đấy, anh khỏi phải về nhà lấy quần áo ! Em đã ủi xong cho anh, móc ở tủ bên trái. Giờ em ra ngoài với tui bạn đây ! Khi nào về thì ở nhà chờ em, không được đi đâu đấy ! Tí em về ngay ! Yêu cưng ! “

Băng nhếch mép cười.... Một nụ cười chua chát và thất vọng... Cô thả người trên chiếc giường quen thuộc, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì...rồi chìm sâu vào giấc ngủ...

Thức dậy lúc trời vừa nhập nhoạng, nghe tiếng lũ bạn léo nhéo ngoài kia, chắc là đang ăn uống gì đó ! Hôm nào Bảo sang mà không mua cho lũ chúng đây quà bánh. Có lẽ vì vậy mà chúng luôn nói tốt cho Bảo. Băng chợt nhớ tin nhắn lúc trưa...cô chẳng muốn ra ngoài gặp Bảo vào lúc này. Anh làm cô thất vọng nhiều quá ! Cửa phòng xích mở, Bảo bước vào...Băng vỗ như ngủ say mặc tình anh lay cô dậy :

- Dậy thôi em àh !

- Ủh... em ngủ thêm chút nữa... Anh về trước đi...Em sẽ gọi cho anh sau !

- Vậy anh về tắm đã nhé ! Tối anh quay lại !

6. Chương 6 - End

- Không cần đâu ! Khi nào cần em sẽ gọi ! Àh, máy anh có tin nhắn đó ! Ra ngoài và đóng cửa dùm em, em không muốn ồn ào !

Bảo lơ mơ đoán ra được chuyện gì xảy ra khi Băng có thái độ như thế... Nhưng anh biết, nếu lúc này anh có nói gì thì cũng khiến cho cô nhỏ thêm phiền muộn mà thôi...Tính cô anh còn lạ gì nữa !!!

Ngồi thờ trên xe, Bảo suy nghĩ...” mình yêu em, nhưng không hiểu tại sao mình lại không thể nào từ bỏ những điều làm em đau đớn... Mình cứ lòng bông tình cảm như thế này đến bao giờ ? Mình rất muốn mang lại cho em hạnh phúc. Nhưng giá mà em ngoan ngoãn sống trong cái tình yêu và sự bao bọc của mình thì

hay biết mấy ! Đàng này, em và mình cứ như ở 2 thái cực, không thể nào ở cùng một nơi được... Mình cần em, nhưng lại không thể nào hòa nhập được vào cuộc sống của em... Mình quá ồn ào, dẫu rằng mình biết những điều đó không tốt một chút nào, nhưng mình không sửa được... Em ghét giả dối, mình thì liên tục lừa dối em, dù chỉ muốn làm em vui. Nhưng mình biết, nếu em mà biết được thì em sẽ rời xa mình ngay thôi ! Mình đang lún dần vào sai lầm. Nếu mình không thoát ra mau được thì em sẽ bỏ mình mà đi mất thôi ! Mình rất sợ điều đó !! “

Đêm đó Bảo uống rất say...Ngày mai là Sinh nhật Băng nữa rồi... Nhanh thật ! Mới đó mà đã một năm...

Hôm nay Băng rất buồn... Bảo làm cô nhỏ thất vọng quá !! Ngày mai là Sinh nhật, chắc chắn Bảo sẽ làm điều gì đó và chắc chắn anh sẽ hỏi mình về câu trả lời còn nợ lại... Mình trả lời sao đây ? Mình có tình cảm với anh, nhưng làm sao mình dám trao cái tình cảm ấy cho anh ???

Sáng , Băng định bụng sẽ gọi cho Bảo, sẽ ngăn anh ấy để anh đừng phải làm rườm rà chi cho phí. Băng muốn ở nhà nấu một cái gì đó rồi mời Bảo, Huy và một số bạn bè thân thiết đến chung vui. Nhắc điện thoại gọi cho Bảo, chuông reo rất lâu nhưng không thấy nghe máy... Một cuộc gọi nữa....

- Alo ?

- Anh đang ở ngoài đường àh ? Em nghe gió quá, không rõ tiếng anh ...

- Àh...ùh...không... đang ở trong phòng...chắc tại tiếng quạt lớn quá ấy mà ! Có gì không ?

Lạ kì, lần đầu tiên Băng thấy Bảo nói chuyện với mình trông không như thế...

- Em nói chuyện có tiện không ?

- Ùh...đang bận dọn dẹp phòng một tí, có gì lát gọi lại cho nha !

Tút....

Băng thần người... “ sao lạ kì vậy kìa ? “

Tiếng con gái cười khanh khách phía sau lưng, chiếc moto quen thuộc chạychầm chậm ngang mặt...người con trai đang xoay ra phía sau nói chuyện với người con gái đang cười nắc nẻ... Gương mặt Bảo....

Băng phóng xe cặp bên, tháo kính mắt ra, nhìn xoáy vào tên lái xe...cười khẩy...

- Căn phòng của anh rộng lớn quá ! Dọn dẹp chắc là lâu lắm mới xong...

Gương mặt Bảo tái đi rồi xám xịt lại...Bảo lập cập phanh xe ngay giữa đường...một chiếc xe khác không phanh kịp từ phía sau....Rầm....Tiếng con gái la oai oái...Không quay đầu nhìn lại, Băng cho xe đi tiếp...nước mắt rơi đẫm môi...không biết vì buồn hay lo lắng...

13h, Huy gọi :

- Nhóc àh, em không tới thăm anh Bảo sao ? Anh ấy bị tai nạn, phải khâu 3 mũi trên trán đấy ! Em đến thăm mau đi, không thôi mai mốt anh ấy hết đẹp trai là em không còn được nhìn thấy nữa đâu đấy !

- Em không tới đâu Huy, em không muốn ra ngoài...em mệt lắm !

- Có chuyện gì thế Băng ? Anh Bảo làm em buồn hả ? Chuyện gì, nói anh nghe !

- Ùh, Bảo làm em buồn ! Nhưng chỉ hôm nay thôi, ngày mai mọi thứ sẽ kết thúc !

- Là sao Băng ? Em bình tĩnh đã ! Em mà như vậy thì anh Bảo phải làm sao ? Anh ấy xem em quan trọng thế nào, em biết mà !

- Tất cả chỉ là lừa dối nhau thôi Huy àh ! Hôm nay em không muốn nói chuyện, và cũng chẳng muốn gặp ai... Mình nói chuyện sau, Huy nhé !

18h, Băng dắt xe ra khỏi nhà...Cô nhỏ đi lang thang hết hang cùng ngõ hẻm mà chẳng biết phải dừng ở đâu...Băng nhớ ngày này của 1 năm về trước...

Giờ này Băng thềm được vào Cõi Riêng, nhưng sợ phải gặp Bảo ở đó... Băng ghê tởm sự giả dối của con người ấy ...

Ring....ring.... – số máy của Bảo –

- Alo ?

- Em đang ở đâu ? Anh chờ em ở nhà hơn một tiếng rồi mà không thấy em về ! Cả nhà cũng đi vắng hết !

- Mọi người về quê rồi ! Anh cũng về đi ! Em không muốn gặp anh !

- Anh muốn gặp em để xin lỗi chuyện sáng nay ! Hôm nay sinh nhật em, em nỡ nào đi một mình và bỏ người đang bị thương ở ngoài cổng nhà mình thế này chứ ? Về đi em !

- Bao giờ anh còn ở đó, em sẽ không về !

- Anh sẽ chờ em đến sáng mai đây ! Em về đi !

- Em không còn lòng tin cho anh nữa rồi ! Nếu anh thích, anh cứ chờ ! Nhưng em, em, sẽ không về !

- Em cũng biết anh không chịu lạnh được mà ! Anh mà đứng đến sáng mai thì anh sẽ ngã bệnh đây ! Em không quan tâm anh nữa hả ?

- Hôm nay em đã là con người khác sau khi học được bài học từ chữ Ngờ ! Anh về đi !

Tút....

Thế là hết ! Chưa bao giờ Băng giận mình như thế này...Chắc là cô ấy đang rất giận ! Mình đang làm gì đây ? Hôm nay là sinh nhật cô ấy ! Tại sao mình yêu mà lại để cô ấy đau đớn như thế này ? Giờ này cô ấy ở đâu ? Chắc chắn sẽ không về Cối Riêng... Mình là một thằng tồi !

Đồng hồ điểm 3h sáng, Băng vẫn chưa về ... Bảo như người ngồi trên đồng lửa...

6h sáng, Huy vọt xe lại nhà Băng vì cả đêm Bảo không về... Cả đêm gọi anh không nghe máy... Huy lo lắng cho sức khỏe ông anh trai nhiều lắm ! Với Huy, Bảo là người thân duy nhất trên cõi đời này của anh ! Anh có thể đánh đổi mọi thứ cho Bảo, kể cả...tình yêu...với Băng....Anh đã yêu Băng thầm lặng... nhẹ nhàng nhưng sâu sắc....Huy chỉ mong Băng được hạnh phúc, dù là cô ấy có ở cạnh Bảo đi nữa cũng được...miễn là cô ấy vui,anh trai anh vui thì dù có bao đêm một mình ngồi ở khuất trong góc quán, lặng nhìn hai người họ cười đùa như một năm qua, anh cũng cam chịu...

Hôm nay chắc là anh Bảo làm Băng đau lòng lắm ! Sáng nay sau khi nghe anh Bảo kể, mình đã lập tức gọi cho cô nhỏ, nhưng dù đã cố tình nói đến vết thương của anh Chưa khi nào anh Bảo xảy ra chuyện mà Băng lại dừng dừng như lần này...

Khi Huy bước đến cổng rào nhà Băng thì đã thấy anh Bảo ngồi đấy, nước mắt giàn giụa cả khuôn mặt tím tái vì lạnh...toàn thân Bảo không có chút sức lực... Huy gọi, Băng đã tắt máy từ khi nào...

8h30 sáng, Băng trở về nhà sau một đêm thức trắng ngồi dưới bến sông Bạch Đằng... Chậu Lan trái tim-loại Lan cô thích nhất - được treo cẩn thận bên bầu cửa... Một mảnh giấy gấp tư nằm trên đó : “ anh Bảo ngất trước cổng nhà Băng, anh đưa anh ấy về lúc 7h sáng nay ! Băng tàn nhẫn với anh ấy quá !”

Băng òa khóc như một đứa trẻ ... Đâu ai biết cả đêm qua cô đã như thế nào ? Đâu ai biết cô đã lo cho anh ấy ra sao ? Nhưng nếu về gặp anh, chắc chắn Băng sẽ mềm lòng..như thế thì nỗi khổ sẽ kéo dài mãi cho cả hai mà thôi... Băng và anh là hai người của hai thế giới khác nhau...mãi mãi không thể đi cạnh nhau nữa rồi...

Thu gom một số hành lý, Băng đặt chuyến xe 12h về quê...Cô nhỏ đã đàm phán với sếp nguyên buổi sáng để xin nghỉ phép một tháng không lương. Bây giờ chỉ có đi thật xa Băng mới có thể dần lãng quên những gì đã xảy ra nơi đây...

Chuyến xe tốc hành đưa Băng rời xa nơi đã từng in dấu bao kỉ niệm... Từng con đường, từng góc phố thân quen... Xin trả tất cả lại cho anh...

Ngồi trên xe, đầu óc Băng cứ quay cuồng...

Giờ này chắc anh đang mong mình lắm...Em cũng đang rất muốn chạy ào về bên cạnh anh...Anh luôn không chịu uống thuốc vì ngại đắng ! Những lúc ấy em phải ngồi cạnh bên cười thật tươi vì anh bảo em cười ngọt

như kẹo... Anh sẽ chẳng chịu ăn cháo nóng đâu ! Anh chê Huy nấu nhạt như nước ốc ! Phải là em nấu cơ ! Anh cứ cười, bảo em là Thị Nở, còn anh là Chí Phèo... yêu nhau vì bát cháo hành...

Lo lắng quá, Bằng nhắn vội cho Huy :

“ Giúp em chăm sóc anh ấy thật tốt ! Chăm sóc cho cả mình nữa nhé ! Em đi đây ! Mọi người không tìm được em nữa đâu ! Hãy bảo với anh ấy là em không muốn anh ấy gọi cho em và tìm em, nhưng hãy vì em mà sống tốt ! 3 chúng ta không duyên nên gây gán giữa chừng... Chúng ta là những người của những thế giới khác nhau nhưng định mệnh lại để ta gặp nhau...Định mệnh trái chiều, anh nhỉ ? “

Khi tin nhắn gửi đi cũng là lúc thẻ sim điện thoại được Bằng tháo ra và gói cẩn thận lại... Cô muốn giữ nó làm kỉ niệm cho riêng mình...một kỉ niệm đẹp....nhưng buồn đau vương mãi....

Bỏ mặc căn nhà bỏ mặc tôi

Bỏ mặc nơi đây bỏ mặc người

Bỏ trăm năm sau ngàn năm nữa

Bỏ mặc tôi là tôi là ai

Em đi bỏ lại con đường

Bỏ lại con đường

Bờ xa cỏ dại vô thường nhớ em ra đi

Em đi bỏ lại dặm trường

Ngàn dâu cổ quận muôn trùng nhớ thêm

Bỏ mặc đêm dài bỏ mặc tôi

Bỏ mặc gian nan bỏ mặc người

Bỏ xa xôi yêu và gần gũi....

Bỏ mặc tôi buồn giữa cuộc vui .

Bỏ mặc mưa về bỏ chiều phai

Bỏ mặc hư vô bỏ ngậm ngùi

Bỏ đêm chưa qua ngày chưa tới

Bỏ mặc tay buồn không bàn tay ...

Bỏ mặc vui buồn bỏ mặc ai

Bỏ mặc không chán bỏ mặc người

Bỏ tôi hoang vu và nhỏ bé ...

Bỏ mặc tôi ngồi giữa đời tôi

Bỏ mặc tôi ngồi giữa đời

P/S :

Câu chuyện này viết dựa trên 80% của sự thật. Cảm ơn mọi người đã sẻ chia trong suốt thời gian qua nhé ! Hiện tại bây giờ nhân vật Huy đã có vợ, một cô gái hiền lành và nhân hậu. Còn Bảo, nếu một ngày nào đó có dịp tình cờ ngang qua khu biệt thự Nam Long vào buổi sáng sớm chủ nhật, các bạn sẽ thấy một anh chàng cao ráo, dáng gầy gầy, râu quai nón, luôn mặc áo khoác kéo cao cổ ngồi ở quán cafe' phía trước. Bên cạnh lúc nào cũng có một con cào cào lửa 250cc... Anh ta vẫn vậy ! Vẫn lang thang một mình... Giờ đã khác xưa nhiều, không yêu nhắn nhủ, hay nói khác hơn là chẳng yêu ai... Anh ta vẫn đang hy vọng định mệnh sẽ mang cho anh ta một phép màu... Cách đây 3 tháng anh ta đã mừng suýt khóc vì Bằng đến thăm... Anh ấy đang chờ điều kì diệu....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh-trai-chieu>